

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΘΡΑΙΟΥ ΦΥΛΟΥ

ΤΟ ΦΤΙΑΣΙΔΙ

Η χοΐσις του φτιασιδιού είναι παλαιότητα. Χρονολογείται από αρχαιότατον χρόνον. Αί γυναίκες εφάνταζοντο ότι τὸ ερυθρόν χρώμα τῶν παρειῶν ἦτον τὸ ὀραιότερον τεχνητὸν κόσμημά των.

Εἰς τὴν Νινευὴ χρησιμοποιοῦν τὴν *ἐλαφρόπετρα* διὰ τὸ τρίψιμο τοῦ προσώπου καὶ κατόπιν τὸ ἀλοιφᾶν μὲ λευκὸ χρώμα. Αἱ ἀρχαῖαι Ἀθηναῖαι μετεχειρίζοντο λευκὸ φτιασίδι καὶ διὰ τὸ δῶσόν εἰς τὸ πρόσωπόν των χρώμα κόκκινον ἐξοικονομοῦν τὸ *κιννάβαρι*.

Ὁ ποιητὴς Ὀβιδίος κατηγορεῖ τὰς Ῥωμαίας δεσποινίδας διότι προσέθετον χρώμα κόκκινον, τὸ ὁποῖον ἡ φύσις δὲν τοὺς εἶχε δωρήσει καὶ διότι ἔκαμαν μὲ μέσα τεχνητὰ νὰ λάμπουν τὰ μάτια των.

Ὁ ἴδιος τονίζει ὅτι, ἡ γυναῖκα διὰ τὴν ἀγαποῦν πρέπει νὰ εἶναι... ὄγρᾳ!

Καὶ ὁ Πλίνιος ἀναφέρει ὅτι στὴν Ῥώμην ἔκαναν μεγάλην κατάρχησιν τοῦ *ρεβυθίνου* καὶ *κριθίνου ἀλεύρου*, τῶν *αὐγῶν* καὶ τῶν *βολβῶν τοῦ ναρκίσσου*, ἀπὸ τὰ ὁποῖα παρεσκευάζον ἐμπλαστρα καὶ τὰ ἔφεραν στὸ πρόσωπόν τους ὅλην τὴν νύκτα!

Ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους διεδόθη ἡ τέχνη τοῦ φτιασιδιού εἰς Γερμανίαν καὶ Γαλιανίαν. Στους νεωτέρους χρόνους εἶχεν ἀνέλθῃ σὲ ἑκατοντάδας χιλιάδων ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Γερμανίᾳ φτιασιδομένων γυναικῶν.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ 1779 ἐξέδωκεν τὸ Κοινοβούλιον τὸ ἔξης πρακτικὸν σχετικῶς μὲ τὸ φτιασίδιον :

— «Ὅλαι αἱ γυναῖκες, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας καὶ κοινωνικῆς τάξεως, εἴτε γῆρες, εἴτε ἄγμοι, αἱ ὁποῖαι μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ πρακτικοῦ τούτου ἤθελον σαχηγεῖσθαι ὁποιοῦνδήποτε ἄρρενα ὑπάρχον τῆς Α. Μεγαλειότητος καὶ τὸν παρακίνησιν πρὸς γάμον προδοτικῶν ἢ μὲ ἀπατηλὸν τρόπον διὰ φτιασιδίων, ἀλοιφῶν, τεχνητῶν ὀδόντων, ξένων μαλλίων, προσθέτων στηθοδέσμων, κρινολίνων, ὑποδημάτων φανταστικῶν μὲ ὑψηλὸν τακούνι καὶ τουρουριῶν, καθίστανται ἔνοχοι τῆς ποινῆς, τὴν ὁποῖαν ὁ νόμος ἐπιβάλλει κατὰ τοῦ κακούργηματος τῆς μαγείας, κάθε δὲ γάμος, ὁ ὁποῖος θὰ γίνῃ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν θὰ κηρυχθῇ ἄκυρος».

Κάποιος ἐπιστήμιον τέλος ὑπελόγησεν ὅτι μὲ τὸ ποσὸν τῶν φτιασιδίων, τὸ ὁποῖον ἔξοδεύεται στὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, μισροῦσαν νὰ σοβατισθοῦν 37,000 σπύτια!

ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

Ἄλλο ὁμοῦ τὸ φτιασίδι καὶ ἄλλες αἱ ἀθῶες ἀλοιφές καὶ τὰ ὄγρᾳ τὰ χρησιμοποιούμενα ὑπὸ τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων μας διὰ τὴν δροσερότητα τῆς ἐπιδερμίδος ἢ τὴν στιλπνότητα καὶ διατήρησιν τῆς κομῆς.

Γι' αὐτὸν τὸν λόγον θὰ δημοσιεύομεν τακτικὰ εἰς τὴν στήλην αὐτὴν σχετικὰς συνταγὰς μεταφρασμένας πιστῶς ἀπὸ τὰ καλλίτερα καὶ γνωστότερα εὐρωπαϊκὰ ἱατρικὰ περιοδικὰ.

Σήμερον τὸ «Μπουκέτο» δημοσιεύει χάριν τῶν ὀραίων ἀναγνωστριῶν του διὰ ἀπὸ τὰς συνταγὰς αὐτὰς τῆς ὀραιότητος.

Α'.

Νερὸ πρὸς διατήρησιν τῆς δροσερότητος καὶ λεύκανσιν τοῦ προσώπου.

- Ἰώδωρ ἀνθέων πορτοκαλλείας 1)2 λίτρα.
- Γλυκερίνη 20 γρ.
- Βόρακα 5 γρ.

Ὅταν πλυθῆτε βάζεται ὀρυζόσπονην.

Β'.

Μύγμα διὰ τὸ κάμμο ἀπὸ τὸν ἥλιο

- Βούτυρο κακάου 10 γρ.
- Κηρόν 10 γρ.
- Ἐλαιον ἀμυγδαλοῦ 60 γρ.
- Essences ῥόδων 5 σταγόνας

Διαλύομεν καὶ κοπανίζομεν σὲ γουδί φύλλα κρινανθέμων (joubarbe). Τὸ περνοῦμε ἀπὸ ὑφασμα φιλό καὶ τὸ ἀνακατεύομε μὲ τὰ πρῶτα.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΜΑΤΖΟΥΝΙ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Εἶναι γνωστὸν πόσο μεγάλη καὶ ἰσχυρὰ ἐντύπωσις ἔκανε στὸς στρατιώτας του ὅταν μιλοῦσε ὁ Μέγας Ναπολέων. Μιλοῦσε λίγο ἀλλ' εἶχε τὸ θεῖον δῶρον νὰ ἐκφράζῃ μὲ λίγα λόγια ἐκεῖνο ποῦ ἤθελε καὶ ἔκαμαν τοὺς ἀκροατὰς του νὰ συνταράσσονται ἀπὸ ἐνθουσιισμό. Ὁ Ναπολέων εἶχεν ὀραίαν φωνήν, ἀλλὰ δὲν εἶχε φροντίσει ἀπὸ μικρὸς νὰ σπουδάσῃ καὶ ἀπαγγεῖλαι. Μιά μερὰ ρωτοῦσε τὸν περιφίρῳ ἠθοποιὸ Τάλμα:

- Δοιπὸν, πῶς σοῦ φάνηκεν ὁ ἠθερινὸς μου λόγος;
- Ὁ Τάλμας εἶχε τὴν τολμήν ν' ἀπαντήσῃ:
- Θαυμάζω Μεγαλειότατε, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἔχετε τόσο καλὴ φωνὴ καὶ τόσο κακὴν ἀπαγγεῖλαι!
- Δοιπὸν, δὲν σὰς ἀρέσει ἡ ἀπαγγελία μου; ἐρώτησεν ὁ Ναπολέων. Τότε νὰ μὲ μάθετε ἐσεῖς τὴν τέχνην αὐτήν.

Ἐκτοτε ὁ Ναπολέων δὲν ἀπήγγελλε ποτὲ λόγον χωρὶς νὰ γυμνασθῇ προηγουμένως, ἀπὸ τὸν Τάλμαν εἰς τὴν ἀπαγγεῖλαι. Μιά ἡμέρα (ὀλίγον χρόνον πρὸ τῆς Ῥωσικῆς ἐστρατείας) ὁ Αυτοκράτωρ προσέκαλεσε τὸν Τάλμαν νὰ τὸν γυμνάσῃ σ' ἓνα λόγο ποῦ ἐπρόκειτο ν' ἀπαγγεῖλῃ τὴν ἄλλην ἡμέραν.

Ἀνὸ ὄρεσ ἐκοπίαζαν καὶ οἱ δύο χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Ἐξαφνὰ ὁ ἠθοποιὸς ἐφώνησε: «Δὲν γίνεται τίποτε, ἀδίκως κοπιᾶζομεν».

- «Σὺ φταιῖς δὲν ἔχεις ὄρεσι σήμερα», ἀπήντησεν ὁ Ναπολέων.
- Ὅχι δά, Μεγαλειότατε, δὲν φταιῶ ἐγώ. Εἰσθε βραχῶς καὶ δὲν ἔχετε φωνήν.
- Ἀλήθεια, θὰ ἦτον πολὺ ἄσχημο αὐτὸ αὔριον πρέπει νὰ μιλήσῃ, εἶπεν ὁ Ναπολέων καὶ ἀφοῦ ἐκτύπησε τὸ κουδούνι, διέταξε τὸν εἰσελθόντα ὑπηρετήν του νὰ φωνάξῃ τὸν ἀρχιατῶν του.

- Ὁ ἱατρὸς ἦλθε.
- Εἶμαι βραχῶς, καὶ πρέπει ὅσο τὸ δυνατόν γρήγορα ν' ἀποκτῆσι τὴ φωνή μου, τοῦ εἶπεν ὁ Ναπολέων.
- Ἔχετε συνάχι, Μεγαλειότατε, δὲν εἶναι τίποτε, θὰ περάσῃ σὲ λίγες μέρες.
- Σὲ λίγες μέρες; φώναξεν ὁ Ναπολέων. Τί λέτε; Πρέπει νὰ μὲ θεραπεύσετε στὴ στιγμή.
- Ἀδύνατον, Μεγαλειότατε.
- Ἀδύνατον; εἰσθε ἱατρὸς;
- Κολακεύομαι νὰ τὸ πιστεύω..
- Χωρὶς κολακείας ἂν δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ θεραπεύσετε ἀμέσως, τότε—adieu!

Ὁ Ναπολέων ἐδίωξε τὸν ἱατρὸν καὶ ταραγμένος μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἐστράφη πρὸς τὸν Τάλμαν.

- Δὲν ξέρεις κανένα μέσον, φίλε μου; τὸν ρώτησε. Καὶ σὺ θὰ ἔχῃς πάθει ἀπὸ βραχνάδα καὶ ὅμως εἰς τὴν σπληνὴν δὲν σὲ ἐμποδίζει τίποτε. Τί μεταχειρίζεσαι; Ποῖον ἔχεις ἱατρὸν;
- Ἐνα κορρέα ἀπὸ τὴν Βαϊμάριον, τὸν κορρέα τοῦ θεάτρου μας.
- Καὶ νομίζεις ὅτι θὰ μὲ θεραπεύσῃ;
- Γι' αὐτὸ σὰς ἐγγυῶμαι, ἀλλὰ τὸ μέσον ποῦ μεταχειρίζεται εἶναι πολὺ δυνατό.
- Δὲν περᾶζει ἀρκεῖ νὰ μὲ κάμῃ καλά. Στείλατέ μου ἀμέσως τὸν κορρέα.

Μετὰ ἓνα τέταρτον ὁ κορρέας τρέμοντας καὶ σφογγίζοντας τὸν ἰδρωτὰ τῆς ἀγωνίας, ἐμπῆκε στὴν αἰδοῦσα.

- Χωρὶς νὰ ἐνοχλήσῃτε κύριε Γκολδενβόγεν, τοῖ εἶπεν ὁ Μ. Ναπολέων. Κάμετε θάρρος! Ὁ Τάλμας σὰς ἐσύτησε σὲ μένα. Ἀκούστε πόσον εἶμαι βραχῶς. Θέλω νὰ μὲ κάνατε καλά.
- Ὅτι ἐπιθυμῆι ἡ Μεγαλειότης Σας. . Μεγαλειότατε .. ψιθύρισεν ὁ Γκολδενβόγεν.
- Δώστε μου ἓνα φάρμακον ἀμέσως.
- Περιμένετε σὰς παρακαλῶ.

Καὶ ὁ κορρέας ἐπῆγε στὸ μαγεῖριον, ἐπῆρεν ἓνα ποτήρι νερό, προσέθεσε τέσσαρας χροκοῦς αὐγῶν, μίαν οὐγγίαν λεπτοκοπανισμένην καὶ κρυσταλλωμένην ζάχαρην (κάντιου). Τὸ ἐτάραξε δυνατὰ καὶ ἔδωκε σιγὰ—σιγὰ εἰς τὸ μίγμα ἓνα τέταρτο τῆς λίτρας δυνατὸ Ῥοῦμι τῆς Ζαυαίικας. Ἀφοῦ τὸ ἐδοκίμασε καὶ τὸ βρήκε δυνατό, τὸ ἔφερε στὸν Ναπολέοντα καὶ τοῦ ἔδωσε νὰ τὸ πιῇ ὅλο διὰ μῖας. Ὁ Ναπολέων ἀφοῦ ἤπιε λίγο ἐφώνησεν:—«Αὐτὸ καίει σὰν κόλασις»!

- Πρέπει νὰ καίῃ, Μεγαλειότατε, γιατί ἀλλοιῶς δὲν ὄφελει
- Ἄν δὲν μὲ ὄφελῃσῃ, σὲ κορμῶ, ἀπήντησεν ὁ Ναπολέων καὶ τὸ ἤπιε ὅλον.
- Σὲ μίαν ὄμως ὥραν ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν ὅν του καλλίτερα καὶ ἐκοιμήθη ἡσυχα. Ἐκάλεσε κατόπιν πάλι τὸν κορρέα καὶ τὸν διέταξε νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ καὶ δεύτερον ποτόν. Αὐτὸς ὑπῆκουσεν .. Αὐτὸ ἦτο ὅλον. Μίαν ὥραν κατόπιν ὁ Ναπολέων ἀπήγγελλε στὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως τὸν λόγον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἔκανε μεγάλην ἐντύπωσιν στὸν στρατόν.

Μετὰ τὸν περιφίρῳ αὐτὸν λόγον προσεκάλεσε τὸν κορρέα ὁ Ναπολέων, καὶ τοῦ ἔδωσε 10) ναπολεόνια. Ἀκόμη καὶ σήμερον στὴ Γαλλία χρησιμοποιοῦν τὸ ποτόν αὐτό, καὶ τὸ ὀνομάζουν «ματζουίνι τοῦ Ναπολέοντος»!

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

